

2. ÉVFOLYAM, 1. SZÁM
2025. ÁPRILIS

TORONY

íránt

A Cegléd-Felszegi Református Egyházközség Lapja

Nemzedékek

Cegléd-Felszeg 1947–2025...

Szerkesztői előszó

Múlt és jövő – a közös pont én vagyok

...és ki-ki a saját életében. Abban a folyton folyó kontinuumban, amely egyik pillanatról a másikra változik és amely a múlt jövője, a jövő múltja.

Nemzedékek — ezt a címet adtuk jelenlegi lapszámunknak, mely visszatekint gyűlekezetünk kezdeteitől az itt folyó munkára és közösségi életére, megpendítve az egyéni hangokat is. Ki, miként élte

meg az itt lezajlott történelmet? Mit hozunk magunkkal és mi az, amit tovább fogunk adni a következő generációnak? Hálások lehetünk azoknak, akik előttünk jártak, számunkra építettek, nekünk készítették elő az utat, de nem azért, hogy mi hedonista módon éljünk a világban, hanem azért, hogy mi is ilyen önzetlenül adhassuk tovább a kapottakat, hozzátevé a mi magunk munkáját. Hiszem, hogy egy-egy ilyen lapszám megírásakor és összeállításakor sem csak a megoldandó feladatokra kell koncentrálni, de meg is kell állni és visszanézni. Hálát adni azért, ami már megadatott, amit megélhettünk, amit megtanulhattunk. És természetesen hálás szívvel kérni azt is, ami még megoldásra vár. Csak a feladatokat, csak a hiányosságokat szem előtt tartani örök boldogtalansághoz vezetne.

A történelem bugyraiba időnként erősebben alámerülve többször szembesültem azzal a képzzettel, hogy az aktuális történelmi pillanatban élő ember úgy véli, kora elérte a morális ingovány alját, onnét már nincs lefelé. Majd a következő pillanat mégis megcáfolni látszik ezt az állítást, az utána jövők még nagyobb deficitet fedeznek fel

saját életükben, a korábbi időket viszont magasztalják. „Régen minden jobb volt!” Talán ez nekünk is ismerős lehet, de ha abból merítünk, hogy elődeink is ezt gondolták saját korukról, mi mégis értékeket vélünk felfedezni abban, amit tőlük kaptunk, úgy hiszem, mi is képesek vagyunk arra, hogy értéket teremtsünk. Talán egyszer a mi időnkre is azt mondják majd: ja, hát akkor, 2025-ben még minden más volt! Igyekezzünk úgy dolgozni, gondolkodni, hogy a mi munkánk is tegye szebbé mások életét. Bízunk benne, hogy Isten segítségével mi is lehetünk példaképei a jövő kornak.

*...Én dolgozni akarok. Elegendő harc, hogy a multat be kell vallani.
A Dunának, mely mult, jelen s jövőndő,
egymást ölelik lágy hullámai.
A harcot, amelyet őseink vívtak,
békévé oldja az emlékezés
s rendezni végre közös dolgainkat,
ez a mi munkánk; és nem is kevés. (József A.)*

Obrácz-Nagy Ágnes

Konfirmandus kirándulás Budapesten

Tavaly októberben az első éves konfirmandus csapat ellátogatott Budapestre, akiket én is elkísérhettem.

Alighogy megérkeztünk, az első utunk a Városligetben lévő nagy játszótérre vezetett. A jó hangulat miatt, a tervezettnél egy kicsit tovább maradtunk. Ezután elmentünk a Vajdahunyad várához, majd a Néprajzi Múzeumhoz, aminek a tetejéről lenyűgöző kilátás tárult eléink. A következő állomás a Biblia Múzeum volt, ahol nagyon érdekes foglalkozások, játékok voltak. Ez gyerekeknek, felnőtteknek egyaránt jó program lehet. Amikor itt végeztünk, a múzeumhoz tartozó kis boltban mindenki találhatott magának valami kis apróságot. Mivel már mindenki nagyon éhes volt, a következő

állomásunk a Széll Kálmán-téri McDonald's volt. Végül felbuszoztunk a várba, ahol megnéztük a Halászbástyát és a gyönyörű kilátást.

Szabó Sára

SZEGED *más szemmel*

Egyik gyülekezeti tagunk, Füle Józsefné kezdeményezésére és Obrácz-Nagy Ágnes szervezésének köszönhetően egy napot a napfény városában, Szegeden töltöttünk.

2024. november 21-én a Felszei Gyülekezetünk lelkes tagjai, akiket még az előző napi hóesés sem rendített meg, az állomáson gyülekeztünk. Kedves szavakkal és mosolygós arcokkal üdvözölte egymást a kicsi, a még kisebb, a fiatal és a „még fiatalabb”.

A vonaton utazva ért minket az első meglepetés, hiszen több hátizsák rejtett finom falatokat, melyeket jóízűen fogyasztottunk el. Voltak, melyeket előző nap szorgos kezek sütöttek és voltak bolti finomságok is. A másfél órás vonatút nagyon gyorsan elrepült a kö-

tetlen beszélgetések miatt. Szegedre érve első élményünk a Tram-train-en való utazás. Pillanatok alatt és egy kis séta után az adventi forgatagra készülő Dómtérre értünk. Elvarázsoltak bennünket az épületeken található mellszobrok, feliratok, az épületek, az épülő szalmalabirintus, a készülő adventi koszorú. A hideg szél ellenére már ekkor sok csoport látogatott ki a térre. A Dómban egy nagyon lelkes, felkészült, nagytudású idegenvezető tartott előadást Szeged múltjáról, a szegedi árvízről és a templom építésének tervéről, a külföldi támogatásokról. A Dóm építését az újabb árvizektől való megmenekülésért fogadalomból, 1880. november 28-án határozták el a szegedi városatyák. Sokáig tartott, amíg

megfelelő telket és egy pénzügyileg is elfogadható tervet találtak.

A Szegedi Dóm Látogatóközpont a Fogadalmi templom altemplomában található multifunkciós turisztikai, kulturális létesítmény. Kiállítóterében egyházi és világi jellegű kiállítások is megtekinthetők, ezen túl pedig közösségi terei alkalmasak kulturális és közösségi rendezvények lebonyolítására is.

A Dóm megtekintése után utunk a Templomkert étterembe vezetett. Finom falatokkal, kávézással és beszélgetésekkel töltöttünk fel.

A kevésbe elcsigázottak gyalog, a többiek villamossal folytatták a város felfedezését.

A továbbiakban Szeged-Újszegedi Református Egyházközség születésnapos

♥
Szeged

▶▶▶

lelkipásztorának, Sípos Ete Zoltánnak vendégszeretetét élvezhettük, egy modern, de a hagyományokat is megtartó impozáns épületben.

A gyülekezet a három szegedi református gyülekezet közül a legkisebb. 1928-ban alapították azért, hogy az akkori egyetlen városi gyülekezetet tehermentesítse a város körüli falvak szóránnygyülekezeteinek ellátásában. Azóta a gyülekezet célja megváltozott: ma már elsősorban a helyi hívek közösségét pásztorolja, bár továbbra is igen nagy szóránnyt lát el.

A hazautat élvezetesebbé tettük a finom rétesek elfogyasztásával.

A kirándulás nagyon jó hangulatban telt, összekovácsolta gyülekezetünk tagjait, kicsit a naggyal, a fiatalabbat a „még fiatalabbal”.

Kíváncsian várjuk a következő alkalmat!

**Hajas Istvánné Esztike
Varga Zsoltné Györgyi**

”

*Füves legelőkön
terelget, csendes
vizekhez vezet engem.*

Zsoltárok 23:2

A gyülekezet mindenkori vezetőiről emlékezünk meg a következő oldalakon, melyet kezdjük

a templom építéséről

való megemlékezéssel, egy régi jegyzőkönyv-részlet alapján...

Jegyzőkönyv

Készült Cegléden 1953. október 11-én, vasárnap d.e. 10 órakor a Cegléd-Felszegi Ref. Egyházközség presbitériumának, az egyházközség templomában tartott rendes üléséről
30.jksz.

Lelkipásztor megemlékezik arról, hogy 6 esztendővel ezelőtt, 1947. okt. 12-én helyezték el a templom alapkövét. Az évforduló alkalmából hosszabb visszapillantást vet arra a hősi időszakra, melyet a Cegléd-Felszegi gyülekezet folytatott épülő templomáért. Megemlékezésében többek között ezeket mondta: „Templomot nem akkor épít egy gyülekezet, amikor akar és nem akkorát, amekkorát akar. Hanem akkor és olyat, amikor Isten akarja és olyant, amelyet Isten szánt neki, hogy benne előrevigye az Ő örökkévaló megváltói munkáját. 800.- Ft-tal a kezünkben indultunk el templomot építeni. Magunk is mosolyogtunk magunkon, sokszor csóváltgattuk a fejünket, kicsinyhitűsködtünk, de csináltuk, ahogy tudtuk, ahogy erőnkől és hitünkől tellett, emberileg nyomorultan és sok bűnnel vegyesen és Isten kiegészítette a mi erőtlenségünket az Ő nagy erejével. A templom olyan ajándék, ami egyúttal feladat és kötelesség is. Nem akkor építünk, amikor akarunk, ez azt is jelenti, hogyha nem vehetjük fel bármikor az építés boldog terhét, nem is tehetjük le csak akkor, ha már a csillag fennragyog a torony tetején és elhangzik a felszentelő imádság. Ma már ki gondolna az első nehézségekre, amikor ma bevakolt, fehér falú templomunkban szól az ének és az ige. Testvérem, menj vissza abba a kis osztályterembe, ahonnan kijöttünk s meglátod, milyen hatalmas utat tett meg ez a gyülekezet. A templomépítés az egyetlen lehetséges út és mód, hogy Isten népe ezen a helyen gyülekezetté lehessen. Mert Isten nemcsak templomot épít, hanem minket is templommá akar építeni. Jaj lenne nekünk, ha a templomban bíznánk az élő Isten helyett, mert bálványimádók lennénk. Induljunk tovább bizalommal az elkezdett úton, gyűjtsünk, adakozzunk, építsünk, közben pedig legyünk imádkozó, megtartásra való szent nép, akik az Isten félelmében és szeretetében járunk.”

[...]

Dr. Dobos Sándor a presbitérium nevében köszönettel fogadta lelkipásztor megemlékezését s a presbitérium nevében meleg szavakkal köszönte meg Kőváry László lelkipásztornak és dr. Farkas Mihály főgondnoknak fáradozásban egy pillanatig meg nem szűnő lelkiismeretes és szorgalmas munkájukat.

Presbitérium a megemlékezést tudomásul vette.

[Signature]
főgondnok

[Signature]
jegyzőkönyvvezető

[Signature]
lelkipásztor

A következő hasábokon emlékeinkbe idézzük a lelkesek mindenkori jobbkészét: megismerkedünk a felszegi gondnokokkal is.

Sajnos ez a szakasz nem lehet teljeskörű, hiszen többen már nincsenek közöttünk, ugyanakkor köszönhetően egy évekkel ezelőtti beszélgetésnek (mely Szente-Varga Péter munkáját dicséri) az idő távolából is élénk lép egy történet.

A Felszegi gyülekezet jegyzőkönyveit átolvasva pedig kigyűjtöttük azokat a neveket, akiket az idő homálya talán elfedett vagy az újabban érkezettek nem ismerhetnek. Így álljon itt egy névsor, melyet hálás szívvel állítottunk össze, illetve adunk közre, megköszönve az elődök építő munkáját!

Gondnokok

a Cegléd-Felszegi
Református Egyházközség
kötelékében

- 1947 – Dr. Farkas Mihály**
- 1961 – Halász Károly**
- 1964 – Csapó András**
- 1972 – Dr. Szomorú Miklós**
- 1980 – Bencsik Károly**
- 1992 – Farkas István**
- 1998 – Józsa András**
- 2005 – Arany Béla**
- 2021 – Czinege Csaba**

■ Hűséggel szolgálni az Urat...

(Egy régi) Beszélgetés Józsa Andrással, gyülekezetünk presbiterével, tiszteletbeli gondnokával

Egy szép, de hűvös márciusi délutánon meglátogattam Józsa András (továbbiakban J.A.) bácsit és arra kértem, hogy beszéljünk az életének fontosabb állomásairól. Szívesen beleegyezett és egy jó másfél óras beszélgetés lett belőle. Ebből szeretnék néhány számomra érdekes és fontos dolgot megosztani a kedves olvasókkal.

Szente-Varga Péter (továbbiakban: **Sz.V.P.**): *András bácsi! Tessék beszélni az életéről, az Úrral való talál-*

kozásáról, a hitről és mindarról, amit fontosnak tart megosztani az olvasókkal!

J.A.: 1928. április 23-án születtem Majtis községben. Szüleim gyakorló református vallású emberek voltak és engem is reformátusnak kereszteltek. Négyen voltunk testvérek, de sajnos egy lánytestvérem egész kicsi korában meghalt, így hárman maradtunk. Nagy volt a szegénység azon a vidéken, nehéz volt a megélhetés, de azért minden vasárnap a templomban volt a család. Nem is kellett messzire menni, hiszen a templom csak néhány lépésre volt a házunktól.

Sz.V.P.: *Ott végezte az iskoláit?*

J.A.: Ott kezdtem, de 9 éves koromban a nehéz megélhetés miatt szüleim Budapestre jöttek munkát vállalni és sok viszontagság után az anyai nagymamámnál laktunk Pest-erzsébeten. Nagyon szűkösen és szegényen.

Itt jártam tovább iskolába (állami elemi), itt jártam hittanra is és az istentisztelet is itt volt az egyik teremben, mert nem volt templom azon a részen. Ozorai Sándor

lelkész készítette fel a konfirmációra. Sajnos a konfirmáció pontos időpontját nem tudom, mert a háború viszontagságaiában elvesztek a papírjaim és csak egy korabeli fénykép őrzi ezt az emléket.

Sz.V.P.: *Hallottam, hogy bekapcsolódott a KIE (Keresztény Ifjúsági Egyesület) munkájába. Ez hogy volt?*

J.A.: Igen, az előbb már említett Ozorai Sándor tanácsára mentem oda, ahol Bagdi Iván lelkész tartotta kézben a fiatalok munkáját. Én is hamar bekapcsolódtam és az iratmissziói munkában vettem részt, ami abból állt, hogy vallásos folyóiratokat, olvasmányokat küldtünk postán keresztül az erre igényt tartóknak az ország minden tájára. Mi csomagoltuk, címeztük és vittük a postára. Keddenként volt a fiúknak, pénteken a lányoknak az összejövetel (bibliaóra) vasárnap pedig (az istentisztelet után) délután együtt voltunk mindannyian: kb. 30-40 fő minden alkalommal. Így gyakoroltuk a hitünket.

Sz.V.P.: *Mikor döntött véglegesen az Úr mellett? Vagy ekkor már átadott életű volt?*

„
Valaki azért vallást tesz énrolam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt.
(Mt.10:32)

▶▶▶

J.A.: Akkor még nem, de éreztem, hogy nem elég, hogy járok az alkalmakra, részt veszek a közösségi munkában, nem hazudok, nem lopok... Az Ige, amit hallgatok, napról napra nekem szól, hiszen én „becsületes, jóra való” fiatalember vagyok. Ez úgy kavargott bennem, és 1947-ben, az egyik istentiszteleten éreztem, hogy nekem szól a prédikáció! A következő alkalommal ismét, majd ismét... és egy beszélgetés után felszabadultan tettem az Úr elé a terheimet

és szabad lettem. Az az érzés felejthetetlen volt, azóta járok hittel az Úr útján.

Sz.V.P.: *Család? Munka?*

J.A.: A feleségemmel a KIE alkalmakon ismerkedtünk meg és 1951-ben összeházasodtunk. Bagdi Iván lelkész esketett bennünket. Három gyermekünk született: két fiú és egy lány. Géplakatos szakmát tanultam ki a Ganz gyárban még 1943-47 között, tehát mint szakmával rendelkező fiatalember voltam. 1954-ben Ceglédre jöttünk, mivel a feleségem ceglédi származású. Először egy TSZ-ben, majd egy gazdaságban dolgoztam és mivel a várostól messze laktunk, házaknál tartottunk összejöveteleket — nem feledtünk el az Úrról a nehéz időkben sem!

Sz.V.P.: *Hogyan került a Felszégi gyülekezetbe?*

J.A.: Hát, elég nehezen tudtam eljárni a munkám miatt a templomba, hiszen a vendéglátóiparban dolgoztam és ott köztudott, hogy a vasárnapok a legterheltebbek, de amikor csak szabadidőm volt, részt vettem az alkalmakon. Gyermekeim is itt konfirmáltak. 1970-től már jóval több alkalmam volt bekapcsolódni a gyülekezet életébe: 1974-től Arany László javaslatára presbiternek választott a gyülekezet. Mindig azt kértem Istentől, hogy adjon lehetőséget arra, hogy teljes értékűként tudjak dolgozni a gyülekezetben. Ez a nyugdíjba vonulásommal el is érkezett, azóta minden igyekezettel próbálom végezni a gyülekezeti munkát. Feleségem 1997-ben elment az Örök Hazába, én itt maradtam, de nem egyedül, hiszen Isten mindig velem volt, segített, támogatott, vigasztalt, adott minden munkámhoz erőt. 1998-tól a gyülekezet gondnoka lettem. Ott is segített az Úr megoldani olyan dolgokat, amiket nem tudtam azelőtt. Igyekszem részt venni minden olyan alkalmon, ami a gyülekezet életét előbbre viszi. Szeretem az Urat, bizonyosságot teszek róla és nyugodt szívvel várom, hogy magához hívjon.

Szente-Varga Péter

■ Czinege Csaba – a jelenlegi gondnok

Czinege Csaba kapcsolata a Felszegei gyülekezettel visszanyúlik a gondnok születéséig: ebben a templomban keresztelték, majd bátyjával, Jancsival, itt is konfirmáltak 1986-ban, még Nt. Gál Géza idejében. Mint utóbb kiderült, feleségével is együtt voltak konfirmandusok, de kapcsolatuk nem innét számítható.

Csaba a fogadalomtétel után eltávolodott a közösségtől: katona volt, az élet másfelé fordult. Sokak számára tudvalevő, hogy felesége (Kernács Viktória) családja több generációra visszamenőleg lelkészekkel tarkított, így a kapcsolatuk szárba szökkenése jelentette a Felszegei gyülekezethez való visszatérést. Mégsem gondolja, hogy lenne sorsfordító pillanat az életében, amikor az Úrral való találkozásról kérdezem. *„Ahogy elkezdtem gyülekezetbe járni, akkor értettem meg, hogy hogyan éljük meg közösségekben a hitünket. Úgy érzem, mindig is hittem, ugyanakkor a kétely bennem és sokakban másokban is ott motoszkál, hogy a hitünk nem elég erős. De bízom benne, hogy jó keresztény vagyok és igyekszem jó példával elől járni. Nem csak szavakban, de tettekben. Azgal, ahogy másokkal bánok. Nem csak itt, a gyülekezetben, de az életünk minden terén. Ebből is tudhatják mások, hogy Isten mellett elkötelezett életet élünk.”*

Dr. Sándor Balázs ideje alatt egyre komolyabban bevonódott a közösség életébe, mígnem a lelkész felkérte Csabát, hogy vállaljon presbiteri szolgálatot. Ő ezt örömmel és alázattal elfogadta, bár, – elmondása szerint – ekkor még nem tudta igazán, hogy mi lenne a feladata. Ahogy fogalmaz: *„Figyeltem a többiek munkáját és igyekeztem belőle minél többet elsajátítani. Nagyon érdekes volt ezt a tevékenységet folytatni az asztalos szakma mellett.”*

Míndez 2006-ban történt, amikor még éltek és példával jártak elől azok az emberek,

akikre jelenlegi gondnokunk is szívesen tekint vissza. Ilyen az előző oldalakon is megszólaló Józsa András bácsi, aki – amint Csaba fogalmaz – *„annyira önzetlen és jószí-*

”

„Kérjete és adatik nektek, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitattik nektek. Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál és a zörgetőnek megnyitattik.” (Mt.7:7-8.)

vű volt a gyülekezet felé, hogy az példaértékű.”

Arany Béla bácsival is sokat dolgoztak együtt, betegsége idején pedig utódjának jelölte őt.

Beszélgetésünk során a kérdésre, hogy mit hoz a jövő, biztató választ ad:

„Reménységgel tekintek a jövőbe. Eddig mindazt, amire igazán szükségünk volt és amiért imádkoztunk, azt megadta az Úr. Mondhatják sokan sablonosnak ezt az állítást, de én hiszek benne: csak kérnetek kell és megadatik.”

Obrácz-Nagy Ágnes

Nemzedékről nemzedékre

Amikor húsz évvel ezelőtt Ceglédre érkeztem, mint az új Felszegi lelkipásztor, akkor alig múltam 34 éves. Így életkoromnál fogva is, aktív részese voltam annak megfiatalodásnak, ami akkoriban kezdődött a Délpesti Egyházmegyében, és mostanában látszik nyugvópontjára jutni, s emberi számítás szerint 2-3 éven belül teljesen lecseng. Az akkori kiöregedett lelkészi és presbiteri testületek teljesen megfiatalodtak. Ez még önmagában nem garancia a megújulásra is. Viszont a változásra igen!

Ennek a változásnak vannak örömteli pillanatai: amikor megfiatalodik és ezzel együtt megelevenedik egy gyülekezet. Lehet vi-

kisgyermekkel jöttek össze, s hogy tudjunk beszélgetni, az ifjúságot kértük meg, vigyázzanak a gyermekekre, a hitben és életkorban előrébb járók először bizonyoságtévőként, majd szolgálatkész tagokként csatlakoztak a társasághoz. Mindenki otthonában fogadta és megvendégelte a csapatot. A rendszeres alkalmakon túl, szép program volt a kántálás, a disznótoros vagy a hatvani, egri kirándulás. A nyári táborokról nem is beszélve. Természetes módon voltak együtt a különböző generációk. Az egyházi élet, a hit dolgai, bibliai kegyesség jó alapot biztosított az Istennel járásra a hétköznapiakban.

Lehet egyfolytában misszióban élni. Újabb és még újabb tagokat téríteni, behozni a gyülekezetbe. De egy idő után Isten népének legcsodálatosabb lehetősége az a természetes növekedés, amikor a következő nemzedék áll be a visszavonuló kiöregedett szolgálok helyére. Minden hívő nemzedék elsődleges feladata, hogy úgy élje meg a hitét, hogy abba a következő generáció zökkenőmentesen be tudjon kapcsolódni! Sok erőt ehhez Cegléden is...

Dr. Sándor Balázs

Lelkészek

a Cegléd-Felszegi
Református Egyházközség
kötelékében

1947 – Dr. Kőváry László

1978 – Gál Géza

2005 – Dr. Sándor Balázs

2013 – Bereczky Örs

2020 – Szabó Árpád Csaba

szont árnyoldala is: amikor a korábban hűséges, de korosodó gyülekezeti tagok eltűnnek egy-egy közösségből. Mintha a fiatalok kiszorítanák őket. Lehet örülni a fiataloknak, de ha ez az idősebbek kárára van, akkor nem lesz teljes a közösség.

Decemberi szolgálatom alkalmával akarva-akaratlanul kerestem a régi arcokat, visszagondoltam a Cegléden átélt eseményekre. Eszembe jutott a Családos Csoport (Rekreációs csoport). Ez volt az a közösség, ahol a legkisebektől a legidősebbekig mindenki jól érezhette magát. Eleve fiatal házaspárok

Felszeg mozdul

Nem tudom, hogy ki készítette a fenti fényképet, talán én. 2019 decemberében készült karácsonyfa-díszítéskor. Választhattam volna egy olyan képet is, amin valami rendes istentisztelet látszik, ahol mindnyájan szépen viseljük magunkat. Rajongója vagyok a szép ünnepélyeknek – bár a feleségem, Judit az igazi mestere a méltóság megteremté-

sének –, de az emlékezéshez most lehet, hogy mégis jobb ez a kép.

Hogy miért? Mert az istentisztelet nem magától lesz. Az nem úgy van, hogy a lelkész egyedül csinálja az istentiszteletet: előkészíti, megszervezi, meghirdeti, elkezdi, tartalmat ad, befejezi, kezét fog, fotóz – mi meg beülünk a műsorra, és végignézzük. Hanem pont fordítva! A keresztyén gyülekezet egy közösség, amely „felbérel”, megfizet egy professzionális (hivatásos) lelki vezetőt, a lelkészt, akinek az a dolga, hogy felügyelje a vasárnap rendjét, az igehirdetés jó minőségét. De az ünnep, a vasárnap, a

templom nem a lelkészé, hanem a gyülekezeté!

Nekem lelkésként a vasárnapok szentsége mellett ugyanolyan öröm látni, hogy a gyülekezet jön, és karácsonyfát állít. Az egyik felajánlja, a másik elhozza utánfutón (pedig lelóg mindkét irányba, de nagyon), a harmadik ráteszi a csúcsdísz, a negyedik kiköti, az ötödik ráteszi a szárított narancsból készült díszeket (emlékezzetek vissza rá, ez a feleségem, Judit módszere), a hatodik bajlódik a világítással – miközben az egész társaság megállás nélkül zsinatol, beszélget, magyaráz.

A beszélgetésekből, egymás elviseléséből, a közös gondolkodásból aztán jönnek a kérdések. A lelkész meg készül a vasárnapi igehirdetésre, vagy a városi újságcikk megírására – és csodák csodája, ott vannak a fejében az elhangzott kérdések. És akkor nekiül, olvassa a Szentírást, és láss csodát, hát ott válaszok vannak a mi kérdéseinkre, vagy a kérdéseinket helyre rakó tanítások.

Akkor lehet jó a vasárnap, ha van közösség, amely együtt csinál dolgokat, és kérdéseket gyárt. Innentől lehet a lelkész vezetésével keresni a válaszokat – de gyülekezeti mozdulás nélkül nincs érvényes vasárnapi közösség, csak mellébeszélés.

Hálások vagyunk Istennek minden közös megmozdulásért! Azért, hogy 2013 és 2020 között, hat és fél éven át együtt lehettünk, együtt élhettük, együtt kereshettük Isten akaratát és kegyelmét e világban. Egy perc sem volt ebből hiábavaló.

Bereczky Örs, Judit

Nemzedékek – kihívások és lehetőségek

Nyolcéves volt Jósias, amikor uralkodni kezdett, és harmincegy évig uralkodott Jeruzsálemben ... Azt tette, amit helyesnek lát az Úr. Mindenben ősatyjának, Dávidnak az útján

járt, és nem tért el arról sem jobbra, sem balra. (2 Királyok 22:1-2)

Sokan a történelemből, egy körként vagy spirálként látják, amely egyszer kezdődött és folyamatosan, vég nélkül tart egy irányba.

A Biblia ezzel szemben egy irányított szakaszként beszél a létezésről, amit mi emberi történelemnek hívunk. Ez a szakasz pedig több hosszabb-rövidebb egységre tagolódik, melyeket nemzedékeknek nevezünk. Az, hogy mennyi időnek tekintünk egy nemzedéket, az időben változik. Az Őszösvetségben, a pusztai vándorlás idején, a nép annak hitetlensége miatt csak egy nemzedékkel (40 évvel) később mehetett be az Ígéret Földjére. Ma inkább 20 évet tartunk egy nemzedéknek.

„Az alma nem esik messze a fájától.” Szoktuk mondani, de néha látjuk, hogy van kivétel.

Jósias, korszakának, a kettőszakadt királyság korának egyik, ha nem a legjobb királya. Legalábbis a Biblia állásfoglalása alapján. Apjáról, Ámónról ezt olvassuk: „Azt tette, amit rossznak lát az Úr, ahogyan apja, Manassé is tette. Mindenben azon az úton járt, amelyen járt az apja: tisztelte azokat a bálványokat, amelyeket apja tisztelt, és

azokat imádta. Elhagyta az Urat, ősei Istenét, és nem az Úr útján járt.”

Ebben az esetben tehát az, hogy egy nemzedékváltás következett be, egy igen pozitív dolog. A rossztól való elfordulás és a jóhoz való odafordulás lehetőségét hordozta magában. Isten igéje felhívja a figyelmet, hogy nem törvényszerű, hogy megismétled szüleid, nagyszüleid hibáját, tévedését és nem szükségszerű, hogy tovább vidd azt a konfliktust, aminek az eredetére talán már senki nem emlékszik. Csak annyi őrződött meg az emlékezetben, hogy „őket nem szeretjük”.

Minden nemzedékváltás egy kihívás. Nagy kérdés, hogy tovább tudjuk-e adni azokat az értékeket, melyek mentén az életünket éljük. „Meggyűlöltem mindazt, amit fáradsággal szereztem, míg fáradoztam a nap alatt, mert más emberre kell hagynom, aki utánam következik. Ki tudja, hogy bölcs lesz-e, vagy ostoba?” (Prédikátor 2:18-19) Így ír erről bölcs Salamon király. Szülőként, tanítóként és nevelőként nem csak annyi a felelősségünk, hogy olyan utódokat, következő nemzedéket formáljunk, ami életképes, hanem arra is kiterjed a felelősségünk, hogy amit jónak, igaznak és szentnek ismertünk meg, azt a jövő nemzedék értékítélete szerint is jó, igaz és szent legyen.

A nemzedékek váltakozását én egy isteni kegyelemnek tartom. Mert bár egyik oldalról ott van az, hogy egy korszak meghatározó személyisége kilép a történesek színpadáról. De ugyanakkor lehetőséget kapnak mások, akik később érkeztek (arra), hogy bizonyítsák: rajtuk keresztül is az Isten jó terve keresi, hogy megvalósuljon. Ajánlott olvasmány: 2 Királyok 21-23. fejezetek.

Szabó Árpád Csaba

■ A házasság – titok

A Biblia nem úgy tekinti a házasságot, mint két személy közti polgári szerződést, hanem mint titkot. Pál apostol az efézusi levélben ezt írja: „Annak okáért elhagyja az ember atyját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Majd így folytatja: felette nagy titok ez: de én a Krisztusról és az egyházzal szólok.” (Ef.5:31-32)

Más szavakkal: az a rendeltetése minden keresztyén házasságnak, hogy a Krisztus és Egyháza közötti kapcsolat tükörképe legyen. Ezáltal a házasságban az igazi öröm nagyobb részt nem a kapás, hanem az adás által lesz. Az adásra a férj számára minden nap igen sok alkalom nyílik, hogy feleségével szemben kifejezésre juttathassa szeretetét. (Megdicsérni főztjét, megölelni, egy szál virág, tisztaság, gyerekek, milyen napod volt?, stb.) Milyen sok alkalma van az adásra a feleségnek, hogy hűségét, szeretetét kifejezze szeretett férje számára. (terített asztal, megölelni, megdicsérni, milyen napod volt? – meg kell kérdezni! Meglepní kedvenc

sütijével! Megköszönni figyelmességét.)

A Példabeszédek könyvének 31:10-31 verseiben olvashatjuk a derék feleség teljes és legszebb leírását. Derék és munkaszerető, jóságos, okos, megbízható, vidám, háztartásával törődő. Ismeri helyzetét, értelmét, testi erejét és Istenfélő jellemét, jó célra használja. Meggazdagítja férje, gyermekei, a szegények és a család rászorultjainak életét.

Az ilyen asszony megbecsülendő. „Derék asszonyt kicsoda találhat? Értéke sokkal drágább az igazgyöngynél. Ura szívből bízik benne.” (Péld.31:10-11)

A házasság ma is az, aminek Isten szánta. Ajándék: „Mert nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzá illő segítőtársat.” (1.Móz.2:18)

Isten azt akarja, hogy olyan kapcsolatban éljünk, ami megvéd, biztonságot ad és kölcsönösen boldoggá tesz

bennünket. Isten segítsen ebben mindannyiunkat, hogy így tudjuk megélni házasságunkat!

Szabó Gáborné Julika

ságban. (Nemzeti Sport)

Egyszer egy vasárnap délutáni focimeccs után az öregedő foci játékosok az öltözőben arról beszélgettek, hogy mit is fognak tenni a játék után. A zuhanyzó alól az egyik kiszólt: „Hazamegyek és megnézem, mit főzött az öregasszony!” A társai tudták, hogy a feleségéről beszél, ezért az öltözőben úrrá lett a jókedvű hangulat. Elkezdtek vicceket mesélni. A másik játékos erre azt mondta: „En meg hazamegyek: és megnézem, hogy van az én királyom.” Az öltözőben síri csend lett. Mindenkinek leesett a párbeszéd mögöttes tartalma: ha a feleségem az öregasszony, akkor én vagyok a vén krapek mellette. Ha a feleségem a királynő, akkor én vagyok a király. Nagyon fontos kérdések ezek, ugyanis az, ahogyan a társamról másoknak beszélünk, meghatározza, hogy én is miként gondolkodom róla. Az pedig, hogy miként gondolkodom róla, egyenesen arányban áll azzal, ahogyan viszonyulok hozzá. Mi ebből a tanulság? Ha jó kapcsolatban akarunk élni a társunkkal életünk végéig, akkor igyekezzünk annyi jót mondani róla, amennyit csak tudunk! Tegyük szokásunkká, hogy jó dolgokat gondolunk és beszélünk róla, akár hallja azt, akár nem. (Sz.G.J.)

„Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be Krisztus törvényét.” (Gal. 6:2)

A házassághoz kapcsolódóan álljon itt egy személyes hangvétellű beszélgetés, melyben Dr. Kelemen Kornél és Dr. Kelemené Pap Éva mesélnek

a közös útjukról: megismerkedésükről, családjukról és saját magukról.

■ **Mondjátok el, hogy mikor ismerkedtetek meg, és mióta vagytok házassok!**

■ **Évi:** A Szegedi Herman Ottó Kollégium lakói voltunk mindketten 1995. és 2000. év között. Én a Szegedi József Attila Tudományegyetemen földrajz-geográfus szakon tanultam, emellett a Debreceni Református Hittudományi Egye-

tem Szegedre kihelyezett Vallás tanári Tanszékén református vallás tanárnak tanultam.

■ **Kornél:** Én a Szegedi József Attila Tudományegyetemen jogásznak tanultam.

■ **Évi:** 1998 szeptemberére tehető a kapcsolatunk kezdete, ami 2001. január 13. napján házasságban folytatódott és azóta is tart. Az Isten 6 gyermekkel áldotta meg házasságunkat, 4 fiúval és 2 lánnyal. Ketten egyetemisták, ketten gimnazisták, ketten pedig általános iskolába járnak.

■ **A házasságkötések előtt mi volt az a másikonban, ami minden különbözőséget felülírt, amire azt mondtátok, hogy „ezért érdemes”?**

■ **Évi:** Amikor megismerkedtünk, én komolyabb, céltudatosabb személyiségű voltam, ellentétben Kornéllal, akinek látszólag a társasági élet, a szórakozás, és a baráti társasága volt a legfontosabb. Az életéről, az életviteléről alkotott képünk sokban eltért, én fegyelmezettebb, Kornél pedig sokkal lazább volt. Beszélgetéseink során azonban kiderült, hogy Kornél személyisége sokkal komolyabb, mint amilyennek mutatja magát. A nappali tagozat

mellett folyamatosan dolgozott, a kollégiumon belül pedig külső munkákra brigádokat szervezett, az alakult ki bennem róla, hogy bár nagyon különböző a természetünk, mégis el tudnám vele képzeni a jövőt, mert képes és tud tenni saját magáért, és úgy gondoltam, hogy így a majdani családjáért is képes ugyanilyen erőfeszítésre.

■ **Kornél:** Valóban így van, látszólag nagyon eltérő volt a személyiségünk, és amikor elkezdtem neki udvarolni, az első pillanattól fogva éreztem, hogy azt csak úgy lehet, ha tényleg komolyan is gondolom. Mindig is hitt bennem és abban, hogy a közös céljainkat együtt képesek leszünk megvalósítani, és olyan jövőképet tudott számomra megfogalmazni, amelyhez öröm volt csatlakozni.

■ **Mi volt a házasságotok legnagyobb kihívása, mi segített át rajta?**

■ **Évi:** 2005-ben, második gyermekünk születése után sclerosis multiplex megbetegedést állapítottak meg nálam, a betegség elfogadása és az azzal való együttélés nagy megpróbáltatást jelentett számomra. Hálás szívvel gondolok vissza arra

2003—2023

2009

2015

megfelelő tervezés mellett.

■ **Kornél:** Az időbeosztásomat a munkám alapvetően meghatározza, hétköznapi módon tulajdonképpen csak estére érek haza. Ezáltal a gyermekneveléssel kapcsolatos feladatok országrészét Évi látja el. Hétfőgét igyekszem úgy kihasználni, hogy minél több hasznos időt töltsék a családdal, így például sokat járunk együtt horgászni, illetve a gyermekek sportrendezvényein családilag

együtt szurkolunk. Úgy gondolom, hogy Évivel megfelelően együtt tudunk működni annak érdekében, hogy egymásra is legyen időnk, a gyerekekre is, emellett el tudjuk látni a hivatásunkat, és maradjon idő egy kicsit saját magunkra is.

■ **Mi a legkedvesebb, már családként megélt emlékek?**

■ **Évi:** A sok kedves emlék közül talán azt említeném meg, amikor megvettük az első 9 személyes kisbuszt,

amelybe valamennyien befértünk, és így együtt el tudtunk menni Kiskőrösre, egy régi barátnőmhöz. Nagy élmény volt az első közös utazás.

■ **Kornél:** Az a ritka pillanat, amikor három összekötött szánkót is húzhattam egyszerre, amin összesen 4 gyerek ült, ekkor még csak 4 gyermekünk volt, azóta sajnos nem volt hó.

**dr. Kelemen Kornél és
dr. Kelemenné Pap Éva**

Ami megmarad

Szaladnak az évek, sorra, sorra,
Az ember gyűjt kincseket
Úgy gondolja egyre gazdagabb,
Közben ő a legszegényebb.

Ifjúság, erő, gazdagság,
Már messzire szaladt
Istentől jövő béke, hála
Az, ami megmarad.

Megmarad a hűség,
Mely összekötött minket,
Ez, napról napra nem gyengül,
Hanem egyre erősebb.

Szeretett szálja
Összekötött minket,
E köteléket nem mi,
Hanem Isten kötötte egybe.

Beleszóte magát
A mi életünkbe,
Első helyre Ő került,
Aztán csak te.

Ő adott erőt,
És Ő ad erőt ma is,
Hogy hűségesek legyünk Hozzá,
És egymáshoz is.

Testünk, ha gyengül,
Kezünk, ha remeg,
Látásunk homályos,
Ő akkor is szeret.

Szeressük egymást,
Hisz rövid az élet,
Lássák meg rajtunk,
Hogy Krisztus az élet.

Órbottyán, 2020. február 15.
Szabó Gábor Ferenc ref. lp.

■ Ő a kőszikla és megtartó erő

A házasság legelején nem tudni, milyen kihívások lesznek. Közötte rengeteg küzdelem, kompromisszumok, harcok vannak. Szeretjük egymást földi módra tökéletlenül. Nagyon sokszor megálmodjuk ezeket a földi éveket, de hozzá tartoznak a próbák is, csak ezt valahogy nem akarjuk elfogadni. Az ember, amikor elkezd, nem tudja milyen lesz! Sok minden kell! Elkezd meg tanulni, milyen feleségnek, férjnek lenni, hogyan tudom szeretni, figyelni a másokra. Nemrég hallottam egy példát, amin én is elgondolkodtam, és rájöttem, mennyi igazság van benne: a házasságot egy biciklitúrához hasonlították. Eltervezek egy 500 km-es utat.

Mit viszek magammal? Élelem, térkép, megfelelő öltözék, szerszámok (ha valami baj történik, megjavítom).

Családból hozott minták! Milyen értékek fontosak a számomra?

Milyen tempóban haladok azon az úton? (Lassítok, gyorsítok, egyenletes tempóban haladok.) Felgyorsult életvitel — lassítani kell!

Milyen nehézségek, kihívások érnek? (Sík terület, emelkedő, nehezebb útszakasz...) Ezek mind nehezítik a helyzetemet, haladásomat. De azt mondom: én ezt a küzdelmet megcsinálom! Így van ez a

házasságban is! Folyamatában megküzdött állapot! Sikereim és kudarcaim is benne vannak. Vannak állomások, ahol el lehet esni. Ébernek kell lenni! „Figyeld, ott vár rád egy emelkedő, ami nehéz lesz!”

Van boldog házasság, de csak Isten ölen! Tudjuk, mivel tartozunk, mit köszönhetünk Istennek! Övé az életünk, családunk, házasságunk, gyermekeink, otthonunk... **„Mid van, amit nem kaptál?”** (I.Kor.4:7)

Ígéretet teszünk, ehhez tartanunk kell magunkat! Hálát adni a másikért, hogy van! A házasság a szolgáló szeretetre épül – szolgálok – ez tesz boldoggá, hogy én adjak, nem az, hogy én kapjak, ki tud tisztulni egy idő után! A szeretet akarás kérdése: Jézus Krisztus mondja: **Szeressetek, ahogy én szerettelek titeket!**” (Jn.15:12) Úgy szolgáljon, úgy szeressen férj/feleség egy kölcsönösségre épült viszony. Kölcsönösen hatunk egymásra. Elfogadni a másikat, megtalálni a közös nevezőt, feltétel nélkül szeretni! Közös nevező: Értékrend — Isten! Hit. **„A hármass fonál nem szakad el egyhamar.”** (Préd.4:12) A megbocsátás a házasságban is, mint minden emberi kapcsolatban, nélkülözhetetlen a továbbéléshez. **„A nap ne menjen le a ti haragotokkal!”** (Ef.4:26)

Szabó Gáborné Julika

■ HÁZASSÁG HETE 2025.

„Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján.” (Zsolt. 23:6)

Biztosan sokan tudják a testvérek közül is, hogy a Házasság hetének megünneplése 21 évvel ezelőtt indult Angliából, és 18 éve ünnepeljük Magyarországon. Célja: felhívni a figyel-

met a házasság értékeire és fontosságára. Egy nemrégiben készült felmérés szerint, Magyarországon a megkérdezett emberek 90%-a a párkapcsolatot házasságban képzelel el megvalósítani, megélni. Ez öröndetes és bizakodásra ad okot.

Hívó, keresztyén emberként mindannyian tudjuk, hogy a

házasság Isten rendelése. Azt is tudjuk, Isten férfit és nőt teremtett. A házasság egy férfi és egy nő kapcsolatán alapszik. Ádám segítő-társaként kapta Évát. **„Nem jó az embernek egyedül lennie, alkotok hozzáillő segítő-társat.”** (I.Móz. 2:18) De hogyan találha-

tom, találhattam meg a hoz-
zám illő segítőtársat? Bizo-
nyosak lehetünk afelől,
hogy Isten rólunk sem fe-
ledkezett el! Talán még ke-
resed, házasság előtt állsz,
talán már megtaláltad és
boldog házasságban élsz,
évek, évtizedek óta. Erre
személyes életemből, saját
megtapasztalásból szeretnék
válaszolni. Rövid válaszom
három szó: **Szeretet, imád-
ság, áldás.** Bővebben: **Isten előbb szeretett** (I.Jn. 4:19) engem, mint én Őt. Olyan hívő édesanyát adott nekem, aki által megismerhettem Istent, és az Ő gyermekévé lehettem. Szerető gyülekezeti közösségben éltem, olyan emberek között, akik szintén Isten szeretetét továbbították az ifjúság felé. (Ez azért nem volt olyan könnyű időszak, az 1970-es évek, amikor bizony nem volt egyszerű gyakorolni a hitéletet.)

Imádságban kértem Istent: Uram mutasd meg, mi a terved az életemmel! Szeretnék neked tetsző életet élni, szeretnék téged szolgál-
gálni. Így vezette az életemet a diakónia, szeretet-
szolgálat felé. A másik ima-
témám: Uram, ha adsz,
nekem segítőtársat, add,
hogy hitben járjon, szeres-
sen téged! A mai fiatalok-
nak is (és idősebbeknek is)
csak azt tudom ajánlani,
életük minden kérdésében:

**„Semmi-
ért se ag-
gódjatok,
h a n e m
imádság-
ban és
könyör-
gésben
minden-
kor hála-
adással
tárjakatok
fel kéré-
seiteket**

**Isten előtt; és Isten bé-
kessége mely minden ér-
telmet meghalad meg
fogja őrizni szíveteket és
gondolataitokat a Krisz-
tus Jézusban** (Fil. 4:6-7)

**Orando et laborando!
Imádkozva és dolgozva!**

Mondja a latin közmondás.
Így ismerkedtem meg fér-
jemmel a kijelölt helyemen,
Órbottyánban, 46 évvel
ezelőtt. Ő, mint teológus
hallgató érkezett a szeretet-
otthonba segíteni. Megis-
merve-megszeretve egymást
Isten életutunkat egyé-
re formálta. Ezzel azt szeretném
mondani, merjük életünket
letenni Isten kezébe, mert
ott van a legjobb helyen,
mert Ő a legjobbat készítet-
te el számunkra. A hű szívet
Ő megáldja.

A házasságot Isten színe
előtt kötjük, életünk leg-
szebb és leghűségesebb foga-
dalmát tesszük! Esküt tes-
zünk! Talán néha elhalvá-
nyul előttünk, ilyenkor jó
visszaemlékezni rá — mit is

fogadtam én akkor? Meny-
nyire veszem komolyan?
Mennyire szeretem én azt a
férfit/vagy nőt? Esetleg
mért vannak kétségeim vele
kapcsolatosan, ha volt ilyen?

1. Szeretem, 2. Szeretetből
megyek hozzá, 3. Vele meg-
elégszem, 4. Vele szentül
élek, 5. Vele tűnök, vele
szenvedek, 6. Őt sem egész-
ségében, sem betegségében,
7. Sem boldog, sem bol-
dogtalan állapotában, 8.
Halálomig, vagy haláláig
hitetlenül el nem hagyom,
hanem teljes életemben
hűséges segítőtársa leszek.

Ez a magunk erejéből nem
megy! Hogyan lehet egymás
mellett jóban, rosszban ki-
tartani egy életen át? Éle-
tünk nagy kérdése ez! Mire,
kire épült a házasságunk, ki
az alapja?

**„Más fundamentumot
senki sem vethet azonkí-
vül, amely vettetett, mely
a Jézus Krisztus.”** (I.Kor.
3:11)

Szabó Gáborné Julika

■ A közösségi lét velünk kezdődik

A gyermek nevelésének elsődleges színtere a család, de a személyiségfejlődésben az első élet éveket követően fokozatosan nő az intézményes nevelés szerepe. Az óvoda a család mintájára szervezett intézmény. Az anyai bánásmódra és a testvéri kapcsolatokra hasonlító légkör, érzelmi-hangulati jellemzői: otthonosság, derűs, kiegyensúlyozott, szeretetteljes kapcsolatok teszik elfogadhatóvá a kisgyermek számára.

Református óvodáinkban valljuk, hogy az elfogadó, szeretetteljes légkör megteremtésével, amelyben a gyermekek átélhetik és megérezhetik az elfogadottság, a figyelem és a teljes törődés élményét, Isten szeretetéről teszünk bizonyosságot. Ezek a tapasztalataik alakítják képzeletüket a gondviselő Istenről, ez válik formálódó hitük alap élményévé.

Az óvoda kiváló hely arra, hogy a kicsik kiélégítsék természetes társas szükségleteiket. Az óvodába lépés pillanatában egy közösség tagjaivá válnak. Az együttéléshez szükséges készségeik, jártasságaik napról-napra formálódnak, fejlődnek erkölcsi, akarat tulajdonságjegyeik. Kezdetben csak egymás mellett játszanak, majd kialakulnak az együtt-játszás különféle szintjei. Képesek lesznek megbeszéléseken, terveken alapuló együttes tevékenységre. Fontos szerepe van ebben a kommunikációnak és metakommunikációnak. A felnőttektől és a társaiktól kapott jelzések alapján megtanulják értékelni saját és mások cselekedeteit. Elsajátítanak egy viselkedéskultúrát, mely a közösségben élő ember számára elengedhetetlen, megismerik a csoportos viselkedés szabályait,

megtanulnak együttműködni. A közösen átélt napi élmények, együtt végzett tevékenységek folyamatosan formálják a gyermekcsoportot és segítik a gyermek erkölcsi tulajdonságainak, mint pl.: az együttérzés, a segítőkészség, az önzetlenség, a figyelmes és akaratának, önállóságának, önfegyelemének, kitartásának, feladattudatának, szabálytudatának fejlődését, a szokás- és normarendszerének megalapozását. Gyermekközösségeinkben arra törekszünk, hogy figyeljenek egymásra, segítsék egymást, érdeklődés alakuljon ki bennük társaik iránt.

A református óvoda nevelési elveiben és gyakorlatában elkötelezett a keresztyén értékek és életvitel közvetítésében a rábízott gyermekek felé. Ennek a célnak a megvalósítása áthatja a teljes óvodai életünket és hatással van a közösségi nevelésre is. A gyermekáhitatok, hittanfoglalkozások az elcsendesedés, Istenre figyelés alkalmai. Közösségápolást jelentenek Istennel és kiemelt lehetőségei a testvéri közösség építésének a csoportokban. Legfontosabb üzenetük, hogy létezik Isten, aki szerető és gondoskodó Atyánk. Minden ember az ő gyermeke, ő teremtette a világot. Bármikor számíthatunk rá, képes csodákat tenni, mindenható. Imádságokon keresztül tudunk vele beszélni, és az énekszó nagyon kedves neki.

A közösségi nevelésen belül hangsúlyozott szerepe van az ünnepeknek és az azokra való érzelmi ráhangolódásnak, hagyományainknak, rendezvényeinknek, kirándulásainknak.

Almádi Rózsa Krisztina

Jel és Isten

Áldás, békesség! A képen jelnyelven látható a református köszönésünk.

Sokféle jellel találkozhatunk a mindennapjainkban. Kezde az egyszerű pikto-gramoktól, az úton látható táblákon át, a szimbólumokig. Hittanoktatóként az egyik első dolog a református jelképek között a templomunk csúcsán látható jel megtanítása. Hogy bármerre járnak a gyerekek, felismerjék, milyen templom is került az útjukba és bátran közöljék is a környezetükkel. Egy jel, ami megjelöl egy helyet, egy épületet és a hozzá tartozókat is. Vajon hányan viselünk jelképeket a ruházatunkon, vagy akár kitűzőként magunkra veszünk-e ilyeneket? Hogyan fejezzük ki mások felé azt, hogy mi keresztények vagyunk és Krisztust követjük, hogy az Istenre figyelünk? Felhívjuk-e mások figyelmét arra, hogy ott egy református templom van a „csillag alatt”?

Amikor az utcába bekanyarodunk, már látszik a torony. Az ökumenikus imahétén a teljes nyolcadikos évfolyammal együtt jöttünk el – katolikus, evangélikus és református diákokkal – a Felszégi Gyülekezetbe. A tornyot látták és sokan ismerték, de voltak, akik csak most tudták meg, hogy itt egy református templom található. Megismerkedhettek a templommal és sok jelképpel is. Egy-egy jel fontos üzenetet, információt tartalmaz.

Jelnyelvi tolmácsként megtanulhattam, hogy a jelnyelv egy önálló, természetes nyelv. Hasonló, mint bármelyik hangzó nyelv. Saját nyelvtannal, nyelvi rendszerrel rendelkezik, egy aktív közösség használja, folyamatosan megújul, változik. Ez egy vizuális nyelv, melyekhez a kezünket, arcunkat, testünket szükséges használni. Nagyon különleges és szép nyelv. Sokak

látványosnak is tartják, amikor kívülről szemlélnék egy akadálymentesítési helyzetet. Vajon ilyenkor belegondolunk-e, hogy más számára így lesz érthető az elhangzott információ? Gyülekezetünkben, vajon volna-e olyan személy, aki számára ez jelentene segítséget abban, hogy Isten üzenetét megérthesse?

Cegléden, a Szent Kereszt Katolikus Általános Iskolában már a második tanévben taníthatom a református hittanra jelentkezett gyerekeket és fiatalokat. A tavalyi gyülekezeti gyermektáborban két napra csatlakozhattam a gyülekezethez és az itteni szolgálatban is részt vehettem. Ugyan ezen közösségekben nincsenek hallássérült gyerekek, de a jelnyelvet előszeretettel alkalmazom hittanórán, akár a bibliai igeverse tanulása során, akár a gyerekénekek kapcsán, ezek a jelek segítenek jobban megérteni, megjegyezni és továbbadni is a tanultakat.

A jelek körbevesznek minket, de gondolunk-e rá, hogy Isten minket is használhat jelekként? Lehetünk mások számára jelek. Különleges végiggondolni, hogy jelenlegi élethelyzeteinkben, találkozásainkban, milyen jelek vagyunk? Istenre mutató jelek tudunk-e lenni? A templomba érkezéskor a torony folyamatosan jelez nekünk, hogy felfelé kell tekintenünk. Az életünkkel mi is tudunk felfelé mutató jelek lenni mások számára?

Kompán Julianna

#REFutás

– 1517 méteres futás a reformáció havában

Egy hosszú évek óta nem gyakorolt eseményt elevenítettünk fel 2024. október 20-án — a reformáció hónapjában — az 1517 méteres futással: a Malomtó-széli futókörnél több, mint 70 fő futott és sétált együtt, amely pedig közel 200 km, közösen megtett távot eredményezett. Az Élő Ige Évében a mozgás kiemelt szerepet kapott gyülekezetünkben: tekéztünk, kerékpároztunk, túráztunk, tartottunk senior tornát, futottunk... Ha van egy jó ötleted, amit kipróbálhatnánk együtt, keress minket! Az 1517 méteres kocogás már biztos befutó az év végére!

#Adventváró hangverseny

2024 novemberében már második alkalommal rendeztük meg adventváró hangversenyünket, amely alkalmával csordultig telt templomunk. A padsorok, a karzat és az összes behordott pótszékünk, de az akkor még félkész gyülekezeti termünk is helyt adott az érdeklődőknek. Öröm, hogy így is közösségben lehettünk! A három kórus (Sztárai Vegyeskar, Jubilate Deo Gyermekkórus — vezényelte Pintérné Fésűs Judit —, Kardos Pál Pedagógus Énekkar — vezényelte: Soltészné Lédeczi Judit), a Felszegi Banda (közreműködött: Szebeni Szilvia), a Ceglédi Erkel Ferenc Zeneiskola tanárai és növendékei alkotta, közel 1,5 órás műsor napokon keresztül szolgált lelki munícióval mind a résztvevők, mind a hallgatóság számára. Ha Isten megsegít, a 2025. évet sem zárjuk le hasonló rendezvény nélkül.

Egyházfenntartói járulékát, adományait bankkártyával és átutalással is fizetheti!

Átutalás esetén az alábbi számlaszámra várjuk befizetéseiket:

10403129-49574955-54561007 | Cegléd-Felszegi Református Egyházközség

A közleményben ne felejtse el feltüntetni a befizető egyháztag nevét.

Köszönjük, hogy így! módon is hozzájárul gyülekezetünk működéséhez!

Soli Deo Gloria!

Torony-iránt | Kiadja a Cegléd-Felszegi Református Egyházközség

Szerkesztette: Obrácz-Nagy Ágnes | Tördelte: Pásztor Zoltán

Fotók: Fehér Dániel, Obrácz-Nagy Ágnes, Szabó Árpád Csaba, Szabó Boglárka

Megjelenik 300 példányban | ISSN 3004-2895 (nyomtatott) | ISSN 3057-918X (online)

ISTENTISZTELET:
vasárnap 9.00 óra